

Coma, Archipelagi

Archipelagi urodzajnych dni
Nieznieskształcone gwałtownością spraw
Zrównoważony, jednorodny byt
Poczucie smaku, nasycenie barw
Myśli okiełznałem czule
Żądze wystroiłem w treść
Strach zawstydził się i uległ
Ciszy, której ton przepelnia dzień
Więc nasycam się dniem
Nasycam się dniem.
W odległych miastach katastrofy chceń
Samotne głowy uzbrojone w żal
A wokół mnie jak nigdy moc i sens
A wokół mnie i we mnie samym ład.
Widzę odpowiedzi, wszystkie!
Wszystkie zapytania znam!
Dawniej obciążony wstydem
Dzisiaj rozprzestrzeniam się na wiatr.
I rozrzucam na wiatr
Rozrzucam na wiatr
Nim w obraz doprawdy nad wyraz spójny
Przedrze się lęk odejmując mu treści.
Nie mogę cię odnaleźć i nie mogę utulić
Bezwiednie porzuciwszy materię.
Siła, co nagle wstrzymuje gest
W bezradności nieprzeniknionej
W roztargnieniu na śmierć
Zapomniałem, że ja...
Ile już lat pochłaniałem treść
Lecz po drugiej stronie...
Oto, dlaczego nie dotrze do ciebie mój znak.
Nie ma szans
Nie ma jak
Nie ma jak
Nie zapomnij o mnie.